Еудженіо Монтале

Сон в'язня

Перекладач: Ю.Педан

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Тут чорний ранок йде на зміну ночі.
Пташиний спів на вежах вартових —
мої єдині крила в час двобою;
струмок повітря крижаного,
у вічку
наглядачеве невсипуще око,
горіхів хруст лункий, шкварчання
м'яса над багаттям, рожни
уявні чи справдешні.
Але солома золотом стає,
Запилений ліхтар — домівки світлом,
коли в дрімоті на смердючих нарах
себе я бачу біля ніг твоїх.

Облави — день у день,
тортури — ніч у ніч.
Подейкують: хто здасться і підпише —
врятується від зашморгу чи кулі,
а хто зречеться друзів і себе —
отримає ще й тридцять сріблячків
і, певно, не потрапить до паштету,
вготованого лютим божествам.

Голодний, очманілий,
подряпаний до крові остюками
зопрілого солом'яного ложа,
спостерігаю тріпотіння молі

в подертому старому черевику,
зливаюся з барвистими шовками
прожекторів тюремних за віконцем,
хлібин горілих відчуваю запах,
що лине із далеких димарів,
і, глянувши повільно доокола,
засвічую напівпомерклим зором
веселку на брудному павутинні,
гілками прикрашаю ґрати,
стаю на ноги, падаю ізнов
у прірву, де століття — це хвилина,
де пострілів луна, удари, кроки,
і в мить таку ніхто не відповість,
чи буду я на учті куховаром,
чи смаженою гускою. Чекаю.
І ще дивлюсь на тебе уві сні.